

Η ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Και ἰδὲ, ἰδέ!» ἐφώναζεν ἡ Ἑλένη, «ἔνα ἄνθρωπον ἐλάβοντα· εἶναι ἄνθρωπος εἰς τὴν ἁμαξάν.»

Ἄμφιβάλλω ἂν ὁ πατήρ σας θέλει ἐλθεῖ ἐφ' ἁμαξῆς,» εἶπεν ἡ μήτηρ των.

«Μάλιστα, ἐγὼ διακρίνω τώρα τροχούς,» εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ἰδὲ, ἰδέ!» ἔκραξεν ἡ Ἑλένη, «εἶναι ἐσκυμμένος ἔξω και κυττάζει ἡμᾶς, και μᾶς χαιρετᾷ με τὴν κεφαλὴν και με τὴν χεῖρα! Ναι, εἶναι ὁ πατήρ, εἶναι ὁ πατήρ,» και αὐτὴ ἔτρεξε κατόπι τοῦ Θωμᾶ.

«Βεβαίωτατα,» ἐφώναζεν ὁ Θωμᾶς, και ἔτρεξε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ.

Ἦ, ἔκραξεν ἡ Λουκία, ἐπεθύμουν, ἐπεθύμουν και ἐγὼ νὰ βλέπω και καθίσασα χαμαὶ ἔκλαιε μεγαλοφώνως.

Πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν εἶχε χύσει δάκρυα διὰ τὴν τύφλωσίν της· ἀλλ' ἡ μήτηρ και ἡ Ἰωάννα και οἱ οἱ ἄλλοι εἶχον ὑπάγει πρὶν αὐτὴ εἶπῃ τι. Ὁ κρότος τῆς ἁμαξῆς ἔπαυσεν. Αὐτὴ ἤκουσε τὸν πατέρα της ἀναπηδήσαντα ἐκ τοῦ ὀχήματος, ὅσον δὲ ἤκουε και τὰς φωνὰς τῆς εὐφροσύνης και τὰ φιλήματα, τόσον περισσότερον ἠῤῥξανον τὰ δάκρυά της, ἕως οὗ ἐλθὼν ὁ πατήρ ἐσήκωσεν αὐτὴν και εἶπεν—

«Ἀγαπητόν μου κοράσιον, διατί κλαίεις τώρα;»

Τότε περιετύλιξε τοὺς βραχιόνάς της εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, και ἐπακουμδήσασα τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸν ὄμιον αὐτοῦ ἀνεστέναξεν, εἰποῦσα—

«Ἦ ἀγαπητέ μου πάτερ, πόσον ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἴδω;»

Ἡ λύπη τῆς Λουκίας δὲν διήρκεσε πολλὸν καιρὸν, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἤρχισε νὰ γελαῖ πάλιν. Ὁ πατήρ της ὁμως ὄλον ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας ἐπέρασε σκυθρωπὸς και συλλογισμένος· και ὅταν αὐτὴ ἀνέβῃ εἰς τὰ γόνατά του διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ και νὰ εἶπῃ τὴν καλὴν νύκτα, ὁ πατήρ ἐκύταξε πολλὴν ὄραν και με προσοχὴν εἰς τὸ πρόσωπόν της, και εἶπε, «Μὲ φαίνεται ὅτι αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δύνανται νὰ ἀναβλέψωσιν!»

Οἱ λόγοι οὗτοι ὄλους ἔφεραν εἰς ἐκπληξίν. Ἡ Ἰωάννα ὠδήγησε τὴν Λουκίαν εἰς τὴν κλίνην· ἡ δὲ μήτηρ ἠρώτησε τὸν ἄνδρα της, ἂν τῷ ὄντι ἐνόμιζε δυνατόν νὰ ἀναλάβῃ τὸ φῶς της ἡ Λουκία.

Τότε αὐτὸς ἀπεκρίθη λέγων, «Εἰς τῶν συνταξιδιωτῶν μου ἐν τῷ πλοίῳ ἤτο ἱατρός, περὶ τοῦ ὁποίου πολυλάκις ἤκουσα πρὶν τὸν γνωρίσω, ἐπειδὴ εἶναι πασίγνωστος και περιώνυμος διὰ τὴν περὶ τὴν ὀφθαλμιατρικὴν δεινότητά του. Εἶναι δὲ και εὐπροσήγορος ἄνθρωπος, και συνεχῶς διηγείτο εἰς τὴν τράπεζαν περὶ τῶν τυφλῶν,

οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον τὸ φῶς των, ἐν ᾧ τὸ εἶχον χάσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πολλοὺς τῶν ὁποίων εἶχε θεραπεύσει αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὅθεν τὸν εἶπα περὶ ἐνὸς μικροῦ θυγατρίου, τὸ ὅποιον ἀφήκα μὲν πολλὰ ὕγιες, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ὑπάγων τώρα εἰς τὸν οἶκόν μου θέλω εὐρεῖ τυφλόν, και τὸν εἶδεξα και τὰς ὁποίας μ' ἔγραψες ἐπιστολάς φανερώουσα πῶς ἐδλάφθησαν οἱ ὀφθαλμοί της, και πόσον ἠσθάνετο τὴν στέρησιν αὐτῶν, και πῶς πράεως και ἠπιῶς ὑπέφερεν ὄλα, και τὸν ἠρώτησα, ἂν ἤτο τις ἐλπίς νὰ θεραπευθῇ, δεικνύων μεγάλην και πρὸς αὐτὴν και πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν, εἶπεν ὅτι δὲν ἤτο ἀδύνατον, και ἴσως τώρα, ἂν δὲν ἤτο πολὺ ἀργά, ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ αὐτὴν. Προσέθηκε δὲ ὅτι θέλει κάμει δι' αὐτὴν ὅτι ἐμπορέσῃ, ἂν ἀφοῦ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τὴν φέρω πρὸς αὐτόν. Μάλιστα με ἐβίασε σχεδὸν νὰ ὑποσχεθῶ νὰ τὴν φέρω διὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.»

Ὁ πατήρ ἐπρόσθεσεν ἀκόμη, «εἶναι ἀνάγκη ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα νὰ φέρωμεν τὴν Λουκίαν εἰς τοῦτον τὸν ἱατρὸν, διότι ἂν ἐμπορῇ νὰ γείνη τίποτε διὰ τοὺς ὀφθαλμούς της, πρέπει νὰ γείνη ἀμέσως. Τί στοχάζεσθε λοιπὸν περὶ τούτου; θέλετε νὰ τὴν ὑπάγωμεν πρὸς αὐτὸν τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα;»

«Ἦ! ὑπαγε ταύτην τὴν ἐβδομάδα,» ἐφώναζεν ἡ Ἑλένη.

Ὁ Θωμᾶς ἐσηκώθη και ἐκρότησε τὰς χεῖράς του, ὡς τρελὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ὁ δὲ Ἰωάννης ἔστεκεν εἰς ἀμφιβολίαν.

Ἡ μήτηρ δυσκόλως ἠμπόρει νὰ ὀμιλήσῃ και διαστάζουσα εἶπεν, «Ἦ, ἐὰν τὸ θυγάτριόν μου ἠμπόρει νὰ ἀναλάβῃ μόνον τὸ φῶς της!» ποταμὸς δὲ δακρῶν ἐχύθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ὅταν ἐσυλλογίσθη τοῦτο, και ἐπνίεε τὴν φωνὴν της, και δὲν ἠμπόρει πλέον νὰ ὀμιλήσῃ.

«Ἦς συλλογισθῶμεν περὶ τούτου ἕως αὔριον,» εἶπεν ἡ Ἰωάννα. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΑἴΘΙΟΠΙΑΣ.

Ἐκ τῆς Περιηγήσεως τοῦ Ἑλληνος προξένου
κ. Δ. Μητσάκη τὸ 1879.

(Συνέχεια)

Ἡ λίμνη Τσάνα ἢ Γεμπέα κεῖται 2,700 μέτρα ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης και σχηματίζεται ἐκ τῶν ἐτησίων βροχῶν, αἱ ὁποῖαι διαρκοῦν πλέον τῶν πέντε μηνῶν, και ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν εἰσβαλλόντων διαφόρων ποταμῶν· ἔχει τὸ ὠραιότατον και πεπτικώτατον ὕδωρ ἐξ ὅσων ποτε ἔπιον και περιφέρειαν 75 γαλιλικῶν λευγῶν. Τὰ πέριξ αὐτῆς εἶναι εὐφορώτατα, ἰδίως

εις καφέν, λεμονέας, κίτρα και άλλα, ἐν αὐτῇ δὲ ὑπάρχει πλῆθος νήσων κατακρημένων και εὐφόρων, πρὸ πασῶν δὲ ἡ ἱερὰ νῆσος Δίκῃ ἢ Δέκῃ, ἐφ' ἧς ὑπάρχει μονή, ὅπου, κατὰ τὴν παράδοσιν, οἱ ἡγεμόνες και ὁ κληρὸς ἔκρυπτον τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν. Οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ξένους νὰ ἐπισκέπτονται αὐτὴν καθὼς ἱερὰν, ἀλλ' ἐγὼ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ὅτε ἐπεσεκέφθη τὴν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ὠραίαν και ῥωμαντικωτάτην πόλιν Κουράταν, προστράπην παρὰ τε τοῦ Ἑτσεγιέ, ἀρχιμανδρίτου Θεοφίλου(1), νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Δίκῃ, παρὰ δὲ τοῦ μοναχοῦ Γερμανοῦ, διοικητοῦ Κουράτας, ἠρωτήθη ἂν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν νῆσον ταύτην ἵνα φροντίσῃ περὶ καταλλήλου μέσου. Ἀλλὰ, μ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως μεταβῶ εἰς Δίκῃ, δὲν ὑπῆγα, διότι ἔσπευδον νὰ ἐπανεέλθω εἰς Αἴγυπτον. Ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Κουράταν, τὴν λίμνην Τσάναν και τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου, ὁ αὐτοκράτωρ μοὶ ἔδωκεν ὡς τιμητικὴν συνοδίαν 120 στρατιώτας ἵνα φροντίξω καθ' ὅδον περὶ καταλυμάτων και τροφίμων δι' ἐμὲ και τὴν ἀκολουθίαν μου. Μοὶ ἔπεμψε δὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου 4 ἀγελάδας, ἕνα σάκκον ἀλεύρου σιτινίου και 10 κέρατα τέτσι (υδρομέλι) διὰ τὴν ὁδοπορίαν. Οἱ εὐρωπαῖοι περιγηγῆται ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Κουράτας εἶναι ἀφιλόξενοι εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν, διότι δεσπόζει ὁ κληρὸς. Ἰδίως ὁ κύριος Ῥάφφρεῦ διηγεῖται ἐν τῷ περὶ Ἀβυσσηνίας συγγράμματί του, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1874 περιγηγῆται τὴν Αἰθιοπίαν μετὰ τοῦ τότε ἐν Μασσόδῃ ὑποπροξένου τῆς Γαλλίας, ὁπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς Κουράταν, ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ αὐτοκράτορος και συνοδούμενοι ὑπὸ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ἀλλ' ὅτι οἱ κάτοικοι δὲν ἠθέλησαν νὰ τοὺς δεχθῶσι και τοῖς δώσωσιν οἶκημα μεθ' ὅλας τὰς προτροπὰς και παρακλήσεις τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐγὼ, ἀναγνὼς τὸ σύγγραμμα τοῦ κυρίου Ῥάφφρεῦ, ἀκούσας δὲ προσέτι και ἐκ τοῦ στόματός των περὶ τῆς ἀφιλοξενίας τῶν κατοίκων, και ἰδίως τοῦ κληροῦ, ἐδίσταζον νὰ ὑπάγω, ἀλλ' ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῶν περιποιήσεων και τῆς φιλοξενίας ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχον καθ' ἀπάσας τὰς πόλεις και τὰ χωρία, ἀφ' ὅπου διήλθον, ἀπεφάσισα και ὑπῆγα, ἔχων συνοδοιπόρους τὸν Ἰταλὸν κύριον Βιάγκην, ἀντιπρόσωπον τῆς ἐν Μεδιολάνοις Γεωγραφικῆς Ἐμπορικῆς Ἑταιρίας, και τὸν καλὸν και ἀγαθὸν διερμηνέα μου Γεννάδιον, ὅστις εἶναι ἐκ τῶν πέριξ τῆς Ἀδόδας και διέμεινε πρὸ ἐνδεκαετίας ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ τότε μητροπολίτῃ Θεοφίλῳ, ἐπὶ ἐν δὲ και ἤμισυ ἔτος ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ Σχολῇ.

(1). Δωρητοῦ τοῦ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς Αἰθιοπικοῦ Ἐδαγγελίου.

Ἡ πόλις Κουράτα εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ βράχων ἐκ γρανίτου ἠφαιστείου ἐκρήξεως, ἐν εἶδει χερσονήσου, προβάλλουσα ἐν τῇ λίμνῃ Τσάνῃ, τῆς ὁποίας ὑπερέχει κατὰ 50—60 μέτρα. Ἐκάστη οἰκία αὐτῆς ἔχει κήπον ἐκ λεμονεῶν, καφεδένδρων και εἶδους ὀψικόμων δένδρων ἀρχαίου. Ἡ εἰσόδος τῆς εἶναι γραφικωτάτη, διότι εἶναι ἀνωφερῆς ὡς κλιμαξ, και τὰ ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου ὀψοῦμενα δένδρα, ἧτοι λεμονεῖαι, καφέαι, βανανεῖαι και ἄλλα, συμπλεκόμενα σχηματίζουσιν εἶδος τι θύλων κανονικωτάτων 80—100 μέτρων ὕψους, κωλύοντων τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. Ἡ εἰς Κουράταν εἰσόδος ἐρίππου δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη εἰς οὐδένα. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἡγεμόνες ὑποχρεοῦνται ν' ἀφιππεύουν παρὰ τὴν εἰσόδον και νὰ εἰσέρχωνται πεζοί. Ὁ μόνος ὅστις εἰσῆλθεν ἐφιππος εἶναι ὁ νῦν εὐκλεῆς βασιλεύων αὐτοκράτωρ Ἰωάννης.

Ὅτε ἀφίχθην εἰς Κουράταν, ἔτυχον πολλῶν περιποιήσεων, ὁ δὲ διοικητὴς και πλείστοι ἱερεῖς και προὔχοντες ἦλθον εἰς προὔπαντήσιν μου παρὰ τὴν εἰσόδον, ὅπου, ἀφιππεύσας, ὠδηγήθη ἐν τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ Γερμανοῦ, τὴν ὁποίαν φιλοφρόνως μοὶ προσέφερε. Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφίξεώς μου, περὶ τὴν 10 π. μ. ὁ κληρὸς τῆς Κουράτας ἐξ 80 ἱερέων, φερόντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν στολήν, διακόνων και ψαλτῶν, μετ' εἶδους ἐξαπτερόγων ἐν κυμβάλῳ και σείστροις, ἦλθον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας μου και μοὶ ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ τελέσωσι δοξολογίαν ὑπὲρ ἐμοῦ. Παρέστην δὲ μετὰ τοῦ διοικητοῦ Γερμανοῦ, τοῦ κυρίου Βιάγκη και τοῦ Γενναδίου. Ὁ προϊστάμενος τοῦ κληροῦ, ἀδδᾶς Ἰησοῦς, με παρεκάλεσε νὰ συστήσω εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὴν πόλιν των, ἧτις ἠνωχλεῖτο ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῶν πλησίον ἐπαρχιῶν, διότι οἱ τελευταῖοι κατέχουσι τὰς πλησιοχώρους βοσκάς και τὰ δάση τῆς ξυλεύσεως. Ὑπεσχέθη ν' ἀναφέρω τὰ παράπονά των πρὸς τὸν ἀγαθὸν αὐτοκράτορα εὐελπιστῶν ὅτι θὰ ἔφερε θεραπείαν. Ὁ δὲ φίλος μου Βιάγκη ἠπόρει πῶς ἐγὼ ἠξιώθη τσοσούτων περιποιήσεων και τσοσούτης φιλοξενίας, ἐνῶ ὁ κύριος Ῥάφφρεῦ γράφει ὅτι ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας δὲν ἐγένετο δεκτός. Δὲν ἐνόει φαίνεται ὅτι ἐγὼ μὲν ἡμῆν ὀρθόδοξος, και κατ' Αἰθίοπας ἀληθὴς χριστιανός, ἐκεῖνοι δὲ ἦσαν Φράγκοι! (ἀκολουθεῖ.)

ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΕΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ.

1. Οὐδαμῶς τὰ δυνάμεις ἔργα, ἐντελεῖ εὐτυχίαν πορίζουν ἡμῖν, ἀλλὰ πράξεις εὐνοίας μικραὶ τὴν τιμὴν και τὸ καύχημα ἔχουσι μέγα.
2. Καθὼς ῥόδων και κρίνων και ἴων, κεκρυμμένων εἰς θάμνους και μόλις γνωστῶν,